

ע"פ 44181/05 - מדינת ישראל נגד משה צברי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 44181-05-16 מדינת ישראל נ' צברי
לפני: כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד
כבוד השופט זהבה בוסת
כבוד השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
המערערת מדינת ישראל
נגד משה צברי
המשיב

פסק דין

פתח דבר

- .1. בפנינו ערעור על פסק דין של בית המשפט השלום ברמלה בת"פ 25439-07-14 שביטל את הרשותו של המשיב, אשר עבר עבירה של החזקת חומר תועבה לפי סעיף 214(ב3) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, וגרר עליו עבודות של"צ במשך 250 שעות וצו מבחן לשנה.

הערעור מכון כנגד ביטול הרשותו של המשיב וכנגד קולת העונש.

- .2. בהתאם למפורט בכתב האישום המתוון, בו הודה המשיב, עובר ליום 12.9.12 החזק המשיב בביטו, על גבי כוון המחשב האישי שלו, בכוון קשייח' חיצוני ובדים און-קי Alfie קבצי יידאו ותמונה בעלי תוכן פורנוגרפי, בהם צולם, בין השאר, קטינים וקטינות בעירום מלא ובעירום חלק. בין הקבצים נמצאו عشرות קבצים שבהם נראהם קטינים מוקיימים יחסית מין.

- עובר ליום 12.9.12, החזק המשיב במקום עבודתו, על גבי כוון המחשב האישי שלו, Alfie קבצי יידאו ותמונה בעלי תוכן פורנוגרפי, בהם צולם, בין השאר, קטינים וקטינות בעירום מלא ובעירום חלק. בין הקבצים נמצאו عشرות קבצים שבהם נראהם קטינים מוקיימים יחסית מין. המשיב הוריד את הקבצים מהאינטרנט למחשבו האישי באמצעות תוכנת שיתוף קבצים באינטרנט.

- .3. הצדדים הגיעו להסדר דין, לפיו המשיב הודה והורשע בכתב האישום המתוון והוא הופנה למרכז להערכת מסוכנות ולקבלת תסיקור שירות מבחן.

- .4. מדו"ח המרכז להערכת מסוכנות מיום 17.11.15 עולה כי המשיב ביטה רגשי בשפה ומובכה ביחס לעבירות והבעחרטה. הוא תיאר כי הגיע לחומר פורנוגרפי בפעם הראשונה כאשר ביקש להוריד קובץ של סרט אחר. בהמשך הוריד את החומר הפורנוגרפי במכון מתוך סקרנות. חלק מהחומר עורר בו מובכה, דחיה וגועל והוא הפסיק לצפות בו ואף מחק אותו, וחלק מהחומר עורר בו עניין, כמו למשל דמיות של נערות שנראו לו בגיל 16-17.

המשיב מודיע לאופי המנצל של הפקת החומר הפורנוגרפי והוא מצר בנסיבות על כך שבהתנהגותו תרם לקיום התופעה. המשיב לוקח אחריות מלאה על התנהגוותו.

הערכת המרכז היא כי המשיב יכול להפיק תועלת מתקבלת טיפול. לאחר בחינת הפקטורים הסטטיסטיים והдинמיים העיריך המרכז להערכת מסוכנות את רמת המסוכנות של המשיב כנמוכה.

על פי תסוקיר שירות המבחן מיום 25.11.15, המשיב הוא בן 55, גרוש בשנית, אב לשתי בנות ומנהל אורח חיים דתי. הוא עובד עצמאית בפיתוח ציוד לילה בתחום התעופה. סיים 12 שנות לימוד עם תעודה בגרות מלאה, השלים שירות צבאי מלא, המשיך בשירות קבוע 6 שנים נוספות ושוחרר בדרגת קצונה. בעבר עבד המשיב בעסק המשפחתית של גירושתו, בהמשך החל לעבוד שכיר בחברות העוסקות בראיות לילה ומאי 2012 הוא עצמאי בתחום.

המשיב גילה קושי להתייחס באופן ישיר להפתחותיו ודעותיו המיניות ובשל כך עלה קושי להבין נושא זה לעומק. ביחס לעבירה מסר כי תחילת הוריד את הקבצים באופן אקראי, נתה להציג את עמדותיו הראשונות כסקרנות ושלל משיכת פדופילית, עם זאת בהמשךלקח אחריות ראשונית לגבי כוונתו ודעותיו המיניות. גישתו הכלכלית הייתה מסוגגת, לעיתים מתגוננת, ולכן עלה קושי לבחון בשלב זה את היקף קשייו המיניים.

שירות המבחן התרשם ממשיב בעל קשיים בקשרו לטיפולו, נטיה להתכנס ולהתמקד בבעודתו כדי להימנע מההתמודדות ישירה על מצוקות רגשות. בשלב זה התקשה שירות המבחן לעיריך האם המשיב סובל מבעיה מינית, ואולם התרשם מנכונותיו הראשונית לבחון את מצבו. המשיב השתלב בחודש אוקטובר 2015 בקבוצת טיפולית "יעודית לעברייני מין".

על פי תסוקיר שירות המבחן מיום 21.1.16, המשיב הגיע באופן סדיר וקבע למפגשים הטיפולים וניכרת הבנה ראשונית טוביה ותחילת הפנה באשר לתוכנים העולים בטיפול. לצד זאת השתתפותו בקבוצה נוטה לצמצום על רקע קוויאישיותו המופנים וקשה לו בטא את צרכיו. שירות המבחן התרשם מהתקדמות מסוימת ביכולת המשיב להפיק תועלת מהשתתפותו בקבוצה והעיריך כי ההליך המשפטי מהוועה גורם מרתקע עבورو. כמו כן שירות המבחן התרשם כי בתהליכי הדרגתית ניתן יהיה לסייע למשיב לפתח כלים לשיטה עצמית ולהתמודדות עם קשייו. לפיכך המליץ שירות המבחן להטיל עליו צו מבנן לשנה וצו של"צ וכן להימנע מהטלת עונש מאסר בעבודות שירות אשר עלול לפגוע במצבו התעסוקתי, מהוועה גורם סיכון משמעותי לשיקום דימויו העצמי. כמו כן המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו של המשיב.

במסגרת הדיון בערעור שבפניו הופנה המשיב לשירות המבחן על מנת לבחון את התקדמותו בהליך הטיפולי ושירות המבחן הגיע שני תסוקירים נוספים.

בתסוקיר מיום 7.2.2017 עדכן שירות המבחן כי המשיב ממשיך להגיע לקבוצה באופן סדיר ועקבי, מבצע מטלות ודרשות והתרשומות שהוא קשوب לתוכנים הטיפולים. בתחילת הטיפול בלט שלמשיב הבנה שכלתנית לביעתיות בתנהגוותו ולפסול בה, אך לאורך הטיפול המשיב פיתח הבנה רגשית לביעתיות בתנהגוותו ומגלה כוים אמפטיה כלפי קורבנות העבירה. שירות המבחן ציין כי המשיב מזהה את עיובי המחשבה שבהם החזיק, כמו הפחטה ומזעור הנזק והפגיעה בקורבנות בהצדקה שמדובר בפגיעה ורטואליות. שירות המבחן הוסיף כי המשיב אמר לו סימן את הטיפול הקבוצתי בחודש מרץ

2017, כאשר להערכתו הוא הפנים את מטרת הטיפול, רמת מסוכנותו המינית פחתה וכן לא נדרשת הארכה של צו המבחן.

שירות המבחן חוזר על עמדתו לפיה מאחר והמשיב עובד בתחום התעשיות הביטחוניות והרשעתו עלולה לחבל בפרנסתו, המהווה עבورو גם מקור חיובי לתחושים ערף וסיפוק, מומלץ לדוחות את הערעור המדינה ולהסתפק בענישה שהוטלה עליו, ללא הרשעה.

9. בתסקיר מיום 6.4.2017 נמסר כי המשיב סיים את השתתפותו ב��וצה בהצלחה וכי הרושם הוא שהמשיב עבר תהליכי טיפול חיובי משמעותי. שירות המבחן התרשם בסיכון הטיפול שהמשיב הוא אדם ערכי, בעל יכולות קוגניטיביות גבוהות, לצד זאת, קשיי הרגשיים והחברתיים היו קר��ע לצפיה בתכנים פדופוליים. להערכת שירות המבחן, השתתפותו בטיפול סייעה למשיב לפתח מודעות לקשיי, כאשר נוכח ערכיו החיוביים הבסיסים הבנתו את הפסול במעשי, לקיחת אחריות ותחשות בשפה ואשמה, הסיכון להישנות עבירות דומות פחת. שירות המבחן חוזר על המלצתו לדוחות את הערעור ולאפשר למשיב לסיים את השיל"צ.

פסק דין של בית המשפט קמא

10. בית המשפט קמא, אשר בחר את עתירת המשיב להימנע מהרשעתו, חוזר על הכלל לפיו מקום שהוכחה אשמו של אדם, יש להרשייעו בדיון, בהיות ההרשעה מרכיב חיוני בהליך הפלילי, ומועדה להعبر מסר של הרתעת היחיד והרבבים, ולשווות למעשה העבירה תוויית של מעשה פסול בעיני החבירה, שגמול עונשי בצד.

בית המשפט קמא הוסיף כי חרף הכלל האמור, במצבים חריגים מיוחדים ווצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת פגיעה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי, קיימת אפשרות שחרף אשמו של הנאשם הוא לא יורשע בדיון.

11. לאחר שבית המשפט קמא סקר את המבחןים שנקבעו בפסקה בדבר אי הרשעה - סוג העבירה ונסיבותיה ומידת הפגיעה הקונקרטית בנאשם אם יורשע בדיון - הגיע בית המשפט למסקנה כי ישום המבחןים האמורים על המקקרה דן, מעלה כי ניתן להסתפק באישור המשיב בהתאם להמלצת שירות המבחן.

12. באשר לסוג העבירה ונסיבותיה, הביא בית המשפט בחשבון את העובדה כי המשיב הגיע לתכנים באקרים, כמשמעותה "להוריד" סרט שאינו בעל תוכן פורנוגרפי. בהמשך פעל להורדת תכנים מתוך סקרנות וכדרך להפגג את המתח הנפשי בו היה נתון בשל אישיותו המורכבת. המשיב החזיק בסרטים פרק זמן קצר ולא שיתף או הפיץ אותם. בית המשפט קמא קבע כי הגם שמדובר במעשים חמורים, אשר מהווים חלק בשרשראת של ניצול קטינים ושיש בהם משום פסול מוסרי אינהרטנטי והם ראויים לגינוי, שלא ניתן לקבוע כי עבירה זו ממשיכת לקטגוריות העבירות בהן לא ניתן, בכלל, לבטל את הרשעתו של הנאשם.

13. בית המשפט קמא זקף לזכות המשיב את היותו אדם נורמי, נעדר פתולוגיה מינית, בעל רשות תמייה יכולות להימנע מביצוע עבירות בעtid ובעל מסוכנות מינית נמוכה; את העובדה כי מבוצע העבירה חלף זמן משמעותי במהלךו לא ביצע עבירות נוספת ונוסף לכך כי השתלב בהצלחה בהליך טיפול. כל אלה

הביאו את בית המשפט כמו למסקנה כי ניתן להימנע מהרשעתו של המשיב, ללא לפגוע בשיקולו' הענישה האחרים.

14. באשר לדרישה של הוכחת פגיעה קונקרטית בשיקומו של המשיב, סבר בית המשפט כמו כי לאור תחומי תעסוקתו הייחודי בפיתוח ציוד ל良ה בתחום התעופה, אשר מעצם טיבו רלוונטי בעיקר לתעשיות ביטחונית, הרשעתו תמנع מגורמים ביטחוניים מלהעתקו או מלהתקשר עמו בחוזים. בכך עלולה הרשעתו להוביל לפגעה משמעותית בתחום עיסוקו ולגדוע את מטה לחמו. אולם המשיב נדרש אף לדוח על חקירה פלילית שהתקיימה ועל הגשת כתוב אישום נגדו, ואולם ניכר כי הרשעתו עלולה לגרום לפגעה משמעותית ובלתי מידית בשיקומו ובמה שעשוקתו של המשיב.
15. לאור האמור אימץ בית המשפט כמו את המלצת שירות המבחן, ביטל את הרשות המשיב והשית עליו צו של"ז וצו מבחן כאמור.

נימוקי הערעור

16. בית המשפט קמא שגה שכקל את המלצת שירות המבחן, לא קבע מתחם ענישה בגין לתיקון 113 לחוק העונשין, ולא נתן דעתו לצורך בענישה הולמת. לא ניתן לבדוק את סוגית אי ההרשעה בטרם קביעת העונש הרואוי לעבירות שביצעו המשיב.
17. בית משפט קמא התעלם מחומרת המעשים שביצע המשיב שהחזקיק אלף קבצים, מתוכם عشرות קבצים של קטינים מחייבים יחסית מין, הן בביתו והן במקום עבודתו. המשיב סיפר כי הגיע לחומרים אלה באקרים, תוך ניסיון להוריד סרט למחשבו, ולאחר מכן, מתוך סקרנות המשיך לצפות בהם כדי לחזק את בטחונו העצמי. הדבר אינו מתיישב עם כמות הקבצים שנתפסה, עם אופיים ותוכנם, ועם אופן שמירתם. בכל מקרה, הנגשיות למרחב האינטרנט, המאפשרת למשתמשים ליהנות מאנוונימיות יחסית, המעודדת מציננות וסקרנות שלילית, היא מצע גידול לצרכני תוכנים פדופילים ברשות.
18. העבירה התגלתה רק לאחר בדיקה שעשה מעסיקו של המשיב, ולפיכך אין לסת משקל רב לטענה כי החזקת החומרים הייתה בזמן קצר.
19. בית המשפט קמא לא הביא בחשבון את הצורך להעביר מסר ברור בדבר החומרה בהחזקת חומר תועבה שבו נראים קטינים, כאשר תעשייה זו של סרטים ומיצגים פודופילים בהם מנוצלים קטינים, כרוכה לא רק בעבירותimin חמורות, אלא אף בעבירות נספנות כגון סחר בבני אדם, חטיפה, התעללות בקטינים ואף רצח.
20. בית המשפט קמא התעלם מהערכים המוגנים העומדים בסיסו העבירה של החזקת חומר תועבה, ובهم, הגנה על שלמות גופם של קטינים המנוצלים לצורך תעשיית הסרטים והמיצגים פודופילים, הגנה על פרטיוthem של הקטינים, הגנה על שלמות גופם של קטינים המהווים קורבנות פוטנציאליים לפגעה מינית בידי צרכני התעשייה, קלות ביצועה של העבירה בגין לקושי לאייתור מבצעה, ועוד.
21. הכל הוא הרשעה ועל בית המשפט היה לקבוע מתחם ענישה. ככל שקיימים טעמים של שיקום, אולם ניתן לסתות מהמתחם לקווא, אך בוודאי שלא עד כדי אי הרשעה.

22. אין לקבל את טענת ב"כ המשיב כי המשיב החזיק אך ורק חומרים בהם נצפות קטינות הקרובות לגיל הבגרות. מדובר גם בילדים קטנים, כאשר במקרה עבודתו נמצא סרט שבו ניתן לראות פעוט. התביעה אינה מוגישה כתבי אישום כאשר מדובר בחומרים הכלולים קטינים הקרובים לגיל הבגרות בשל הקושי הראייתי להוכיח את היסוד הנפשי.

23. תסקרי שירות המבחן, לרבות הتسويרים שהוגשו במהלך הדיון בערעור, אכן מצביעים על שיפור בדפוסי חשבתו של המשיב, אך עדין מדובר על שיפור הדרגתני, כאשר עיוותי חשבה עדין קיימים. אכן מסוכנותו המינית של המשיב נמצאה נמוכה, אך בשל כך עתירה התביעה במסגרת הסדר הטיעון לעונש מתון של עבודות שירות.

24. המשיב אمنם התחל ביצוע עבודות של"צ אך ביצע עד כה רק 29 שעות מתוך, כך שאין מנעה להטיל עליו עונש אחר בדמות עבודות שירות.

25. לא הוכחתה פגיעה חמורה במשיב בשל הרשותו. מדובר בני שעובד עצמאי ולא ברורה מידת הפגיעה בו. לצורך הסיווג הביטחוני, אין משמעות להרשעה אלא לעובדה שהיתה חקירה והוגש כתוב אישום.

תגובה המשיב

26. הטענה כי בקבצים שנתפסו בידי המשיב נראים ילדים, אינה מופיעה בכתב האישום ולא ניתן לטעון זאת במסגרת הערעור.

27. מידת הפגיעה בערך המוגן אינה גבוהה שכן הפגיעה בקטינים היא עקיפה. לא בוצעה עבירות אלימות, החומרים לא הופצו והמשיב לא צילם את הקטינים. המשיב נחשף לחומרים באקרראי, החזיק בהם במשך זמן קצר, ולמרות שהורידם למחשבו, לא צפה בהם. מכל מקום, יש להניח לטובת המשיב שצפה בסרטים בסמוך להורדתם, ולאחר מכן החומר נשמר ללא שנצפה על ידו.

28. המשיב לא עשה שימוש בתוכנות שיתוף ייעודיות לתוכנים מסווג זה, אלא הורידם למחשבו בתוכנה פשוטה ולא הסתיר את החומרים. לא מדובר במספר רב של פעמים שבהם הוריד המשיב את הקבצים, שכן ניתן בפעם אחת להוריד Çokות רבה של סרטים. כתב האישום מייחס למשיב ביצוע עבירה אחת ולא ריבוי עבירות.

29. אמןם בית המשפט כמו לא קבוע מתחם ענישה, אך וכך צריך לאור קביעתו שאין מקום להרשייע את המשיב בשל שיקולי שיקום.

אין בסיס לטענת המערערת לפיה עיקרון ההלימה אינו מאפשר אי הרשעה בעבירות מסווג זה שכן, כפי שעולה מהפסיכיקה, אשר מדובר בפגיעה נמוכה בערכים המוגנים, ובשל שיקולי שיקום ניתן להימנע מהרשעה.

30. המשיב כבר החל בעבודות של"צ ולפיכך בהתאם להלכה הפסקה לא ניתן להטיל עליו עונש אחר.

31. הتسويרים בעניינו של המשיב מאד חייבים. הם מלמדים על כך שהמשיב משתף ונתרם מהקובוצה, שירות המבחן אף לא נמצא לנכון להאריך את משך צו המבחן.

32. הרשות המשיב תגרום לו פגיעה קשה שכן הוא עוסק בתחום מוצר רפואי ראוי לילה, לרבות בתחום הצבאי,

ובמסגרת עבודתו הוא נכנס למתקנים הדורשים כתנאי לכינסה אליהם העדר עבר פלילי. בית משפט קמא הוציא מסמך המלמד על הפגיעה הצפואה בעיסוקו ולפיו החבורה שמנה הוא עובד לא תוכל להעסיקו אם יורשע, והמערערת לא סתרה טענה זו. הרשות המשיב תגרום לנמק גם למשפחתו להיות והוא תומך בשתי בנותיו שנמצאות אצלם ומקים את הסדרי הראיה עם בתו הצעירה.

33. יש לזקוף לזכות המשיב את נטילת האחריות, את העובדה שכותב האישום הוגש בשינויו, ואת נסיבותיו האישיות, לרבות גילו ועבورو הנקי. הרשות המשיב היא בבחינת "מכת מוות" עבورو.

דין והכרעה

34. **.cidu**, הכל הוא כי משהוכחה אשמהו של אדם, יש להרשייעו, והימנעות מהרשעה שמורה למקרים **חריגים ביותר**.

כן נאמר על ידי בית-המשפט העליון ברע"פ 2180/14 **שמעאלי נ' מדינת ישראל** (24.4.14):

"**הבקשה** דן, נסובה כולה סביר שאלת הרשותו של המבקש בעירותאות ביצע. נקודת המוצא לדין בשאלת זו, היא כי יש להרשייע נאשם שאשמהו הוכחה, וכי הימנעות מהרשעה היא בגדיר "**חריג שכחראגיטם**"... מطبع הדברים, כל מקרה אשרណה בו האפשרות להימנעות מהרשעה הוא מקרה יהודי, אשר מערב **шибוקלים** כבדי משקל, ובهم האינטראס הציבורית ונסיבותו האישיות של הנאשם. הכרעה במקרים אלו תיעשה בהתאם ל מבחנים שנקבעו בהלכת כתבי ראשית, יש לבחון האם סוג העבירה ונסיבותיה מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. שנית, יש לבחון האם הרשות הנאשם תפגע פגעה חמורה בשיקומו".

35. אנו סבורים כי לאור המבחנים האמורים, אין מקום להפעיל במקירה שלפניינו את "החריג שכחראגיטם" לכל הרשותה, ולסייע את ההליך באירועה.

36. אין צורך להזכיר מילים על חומרת העבירה שביצע המשיב.

חוובתו של בית המשפט היא להגן בכל דרך על קטינים מפני כל פגעה מינית, ולהעביר מסר מרתיע וחד ששמי לפיו מי שפוגע בקטינים יענש בחומרה ולא ינעה בו במידה כלשהו של סלחנות. אכן, מי שעבר עבירה של החזקת חומרה תועבה שביהם נראים קטינים, כדוגמת המשיב שלפניינו, לא צילם את הקטינים בעצמו, ולא הפיץ חומרים אלה לאחרים, אך כידוע "הביבוש" הוא המביא ל"היצע". בסופו של יום, מי שצורך חומרה תועבה גורם במעשהיו, גם אם בעקביפין, לפגיעה ממשית בקטינים, שאינה "וירטואלית" גרידא. לפיכך, הדרך להילחם בתופעה זו של ניצול קטינים למטרות מין, היא על ידי ענישה מחמירה של כל "החוליות בשרשראת" של הניצול, החל ב"ישראלים", עברו במפעדים וכלה ב"זרים".

37. ברע"פ 3890/09 **ענבר מור נ' מדינת ישראל** (17.5.2009) סירב בית המשפט העליון לחת רשות ערעור על פסק דין בו הורשע המבקש, באומרו דברים ברורים ומפורשים אלה:

"**התכליית המונחת** בסיס העבירה בה הורשע המבקש - החזקת פרטום תועבה ובו דמותו של קטין - היא בראש ובראשונה מגור התופעה החמורה של התעללות מינית בקטינים. סיוגה כ"עון" אינו משנה מן החומרה המוחשית לעבירה זו, ואף לא מן העובדה כי במעשהיו תרם

המבקש לעידוד התופעה, גם אם בעקיפין. אדרבא, העבירה בה הורשע המבקש נועדה לטפל בבדיקה במקרים בהם הפגיעה הנגרמת לקטינים איננה ישירה, אלא צזו הנגרמת על ידי אלו המחזיקים ברשותם חומר פזופיל, ובכך מעודדים את יצורתו והפצתו. העובדה כי המבקש לא התדרדר לבצע מעשי תועבה בקטינים עצמם, ואף לא הדיח אחרים לכך, אינה מעלה או מורידה, שכן כל עניינה של העבירה בה הורשע הוא בהחזקת חומר התועבה - ובהחזקתו בלבד..."

38. הנסיבות לקולא שעמדו לנגד עינו של בית המשפט קמא בשעה שהחלייט להימנע מהרשעת המשיב, ובעיקר ההליך השיקומי החיבויי שuber, מצדיקות, אפוא, לכל היתר, הקללה בעונשו, אם כדי הרף התחthon של מתחם הענישה, ואם כדי סטייה לקולא הימנו מכל מקום, בוודאי שאין בהן כדי להצדיק סטייה צזו מהמתחם, כדי אי הרשעה.

39. גם אם קיבל את דברי המשיב כי הגיעו אל חומריו התועבה באקרים ושמר אותם ברשותו בשל "סקרנות" בלבד, אין בכך להצדיק את אי הרשותו. לא רק שהכמות הרבה של הקבצים שננתפסו אצל המשיב, ואופן אחסונם הן בביתו והן במקומות העבודה, אינם בעליים בקנה אחד עם טענות אלו, אלא שבסופו של דבר הפגיעה בקטינים אינה תליה בשאלת באיזה אופן הגיעו חומריו התועבה לידי המחזיק ומאיizo סיבה החזיק בהם. עובדה היא כי הם הגיעו אליו וכי הם הוחזקו על ידו, והפגיעה בערך המוגן היא אותה פגעה. מכל מקום, כאמור, גם אם ניתן להתחשב לקולא בנסיבות אלה, בוודאי שלא עד כדי אי הרשעה.

40. אין באמור ממשום קביעה לפיה עבירות החזקת חומריו תועבה אינה אפשרה בשם מקרה אי הרשעה. ישנן נסיבות שבהן יהיה מוצדק להימנע מהרשעה גם כshedobor בעבירה מסווג זה אך ניתן לעשות כן רק במקרים חריגים, כדוגמת המקרה שנדון בעפ"ג 90-11-716 מדינת ישראל נ' פלוני (20.01.2010) אליו הופנו על ידי ב"כ המשיב.

כמו כן, ניתן להימנע מהרשעה בנסיבות שבהן הדבר מוצדק לאור כמות החומר שהוחזקה או סוג החומר שהוחזק. במקרה שלפנינו, אנו מתקשים לקבל את טענת ב"כ המשיב לפיה חומריו התועבה שהחזיק המשיב כוללים אך ורק קטינים הקרובים לגיל הבוגרות, וזאת לאור הצהרת ב"כ המערעת לפניינו כי לא מוגשים כתבי אישום כאשר מדובר בחומריו תועבה מסווג זה. גרסה זו אף אינה מתישבת עם דברי המשיב עצמו, כפי שהובאו בדו"ח המרכז להערכת מסוכנות מינית בעינינו, שהובאו לעיל.

41. מכל מקום, גם אם קיבל, בדוחך רב, את טענת המשיב לפיה בחומרים נראים אך ורק קטינים הקרובים לגיל הבוגרות, ולא נראים בהם ילדים, הכמות הרבה שנטפסה, די בה כדי להעמיד את מעשי המשיב בדרגה שאינה מאפשרת אי הרשעה. למען הסר ספק, אף החזקת חומריו תועבה שבהם נראים קטינים בגיל הקרוב לבוגרות, יש בה ממשום חומרה רבה, במיוחד בהתחשב בכתב האישום לפיו נראו בקבצים אף קטינים המקיים יחס מיין.

אשר לבחן השני הנוגע לשאלת אי הרשעה, דהיינו - האם הרשות המשיב תגרום פגעה חמורה בשיקומו, אנו סבורים כי גם אם צפוי שהרשעה תגרום פגעה צזו או אחרת בעיסוקו של המשיב, כפי שעולה מהמסמך שהגיע לעיון בית המשפט קמא ולעינונו, הרי בהתחשב בחומרת העבירה והצורך להעביר מסר חד ממשמעי של הרתעה, אין מדובר בפגיעה במידה צזו המצדיקה לסיים את ההליך ללא

הרשעה.

לאור כל האמור, אנו סבורים כי יש לקבל את הערעור ולהרשיע את הנאשם. אשר לעונש שהוטל על הנאשם נראה לנו כי עונש של"צ אינו העונש הרاءו לעבירה שעבר הנאשם. עם זאת, בהתחשב בהליכי השיקום החובבים שעבר הנאשם, כפי שעולה מהתסקרים השונים, ובמיוחד מהתסקרים האחרונים שהוגשו בערעור, ובנסיבותיו האישיות, וכן בהתחשב בכלל לפיו ערכאת הערעור אינה מצאה את הדין עם מי שהחליטה להחמיר בעונשו, אנו מותירים את צו השל"צ שהוטל על הנאשם על כנו ואינו מקבלים את עתירות המערערת להעמיד את עונשו על מסר שירותה בעבודות שירות.

42. אנו מקבלים את הערעור בחלוקתו ומרשימים את הנאשם בעבירה של החזקת חומר תועבה לפי סעיף 214 (בג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

יתר חלקו פסק הדיון בת"פ 25439-07-14 (בית משפט השלום ברמלה) "שארו במקופם.

ניתן היום, יב' סיון תשע"ז (6 יוני 2017) במעמד ב"כ הצדדים וה הנאשם.

זהבה בוסטן, שופטת שמואל בורנשטיין, שופט

אברהם טל, נשיא
אב"ד